Ч. 16. Середа 22 січня (4 лютого) 1903 Рік XIII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З австро-угорскої угоди. — З Марокка. — Венецуельский заколот.)

Виданий вчера комунікат о засіданю виконуючого комітету сторонництва Молодочехів потверджує, що резиґнация предсідателя ческого клюбу дра Пацака не принята. Постановлено удати ся до дра Пацака з просьбою, аби полишив ся і на дальше на становищи предсідателя. На тім послідним засіданю признано дальше, що управа справами ческої політики в Австриї вимагає тісного сполученя членів клюбу. Виконуючий комітет звертає ся дальше до ческого клюбу, аби в рішучий спосіб боронив своїх жадань супротив ворожих сторонництв. Клюбови ческих послів до ради державної полишено свободу рішеня що-до тактики в парляменті в поодиноких случаях. — В парляментарних кругах розійшла ся вість, що на завтрішнім засіданю палати послів буде покінчене перше читанє звичайних внесень про зміну реґуляміну палати, а відтак наради парляменту будуть перервані до вторка слідуючого тиждня, аби дати спроможність численним комісиям покінчити праці і приготовити материял до нарад для повної палати. На вторковім засіданю відбуде ся перше читанє закона о конверсиї спільної ренти.

Одна з найважнійших умов, яку заключили оба правительства з огляду на митово-торговельний союз межи Австриєю та Угорщиною, дотикає управильненя перевозу худоби. Тут треба було особливо найбільше заступати бажанє австрийских хліборобів та перевести їх, бо тут розходить ся о знані економічні інтереси, з огляду на наш вивіз худоби на заріз, який мусить бути опертий на вдоволяючих ветеринарийних відносинах. Приміненєм строгійших установ та більшої ветеринарийно-поліцийної обережности має ся тут стреміти до осягненя бажаної цїли, щоби здержати заволіченє зарази. То стане ся в першій лінії через окремі установи дотично перевозу безрог, дальше через доповняючі приписи, які дотикають перевозу зьвірять в загалї. Що дотикає перевозу безрог, то наступить окреме ветеринарийно-поліцийне поступованє з безрогами на виховок та годівлю, а окреме з безрогами на заріз. Перевіз безрог на виховок та годівлю, які після досьвіду заволікають заразу і особливо привели до заволіченя свиньскої зарази, що ще до тепер з нею треба найбільше бороти ся, буде підчинений особлившим обмеженям та обережностям. Вивіз безрог на виховок і годівлю дозволить ся лише зелїзницею, на окремий призвіл та доперва після відбутої 35-дневн. обсервациї, яка виказала, що ті безроги зовсім не підозрінї що до пошести з центральної стациї. Допущенє до обсервациї робить ся зависимим від доказу, що нема на певно зарази анї в громадї, звідки походять, анї в сусідних громадах, взглядно ветеринарийнім окрузї. Так само буде допущена обсервация лише в таких громадах, котрі знов зі своєї сторони разом з сусідними громадами, взглядно ветеринарийним округом суть свобідні від пошести та коли можливо вдоволити вимогам ветеринарийно-поліцийного. На початку і при кінци обсервацийного часу будуть оглядати безроги ветеринарі. Для транспорту установлено строгі ветеринарийно-поліцийні обережности а також що-до пашпортів для безрог на виховок і годівлю заряджено окреме зазначенє їх. Австрийскі ветеринарийні делеґати в Угорщинї будуть за кождим разом повідомлювані про дозвіл на обсервацию і тим самим будуть також в положеню, сконтролювати єї в кождій хвили. Що-до привозу безрог на заріз остають загалом дотеперішні постанови.

Первістна вість, немов то войска мароканьского султана взяли до неволї провідника ворохобників, не справджує ся, як доносять льондоньскі телеґрами. Також не знати, чи тїло єго находить ся серед тїл погибших. Май-

---

16)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З англійского — Г. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Мая підняла тоді руки в гору і витягнула з буйного волося якийсь предмет, котрий подала батькови.

— Чи се то, що ти хотів побачити? — спитав він і наставив талісман до сонця, що вже заходило.

Я подивив ся і побачив перед собою другий кусень з того, що одідичив по моїх предках і що носив на шиї.

— Здає ся, що то, коли не помиляю ся, — відповів я. — А чи се то, задля чого ви так далеко їхали, Цібальбай? — говорив я дальше і витягнув старий символ розрізаного серця.

Він тоді нахилив ся на перед і став уважно придивляти ся насамперед одній половині а відтак другій. Потім зложив руки, і піднявши очи до неба, сказав:

„Дякую тобі, безіменний Боже моїх отцїв, що ти справив мене на добру дорогу і дозволив моїм очам то побачити, чого они бажають. Як ти поблагословив початок, так поблагослови і конець. О то тебе молю".

Відтак звернув ся він до мене і промовив як би вдохновений:

— Ото день і ніч сполучили ся і внедовзї зійде сонце, сонце нашої слави, бо вже зачинає зоріти. Возьміть то, що було під вашою опікою, а я возьму моє, бо не тут має бути довершене сьвяте дійство. Ви, мої братя, знаєте повість про старе, пропавше десь місто, послідну домівку нашого народу, в котрім ще не станула нога нїякого білого завоєвателя. Чи знаєте ви, що там єсть тайна сьвятощ правдивої віри, яку нам дали наші прадїди через божественного Кукумаца, званого також Квецалем?

— Ми чули о тім і бажаємо дуже єї побачити, — відповів я.

— Коли так, — сказав на то Цібальбай, — то ви знайшли в нас тих, що можуть вас туди повести. Там володів я яко єрей і кацик завдяки унаслїдуваному достоїньству, котрого спадкоємницею буде моя однїсенька дитина. Вам дивно, як то може бути, що ми самі без нїкого волочимо ся як жебраки по краю білого чоловіка. Послухайтеж: місто серця єсть найстарше і найкрасше зі всїх міст, і колись, тому вже давно, панувало оно над краями від моря до моря, бо єго мури побудовав один з братів сьвятого Кукумаца, які лишили ся по нїм, щоби єго трон між себе подїлити. Відтак настала сварка між братями, і они розлучили ся та кождий з них став батьком народу. Їх власть сего міста була в давних часах так велика, що всї міста, з котрих тепер лиш розвалини по сих лїсах, платили єму данину; але коли ті часи минули, напали орди варварів на сї пограничні міста і оно їх утратило. Але до єго брам не підійшов нїякий ворог близько, і оно остало ся найбогатшим і наймогутнїйшим містом на сьвітї.

Місто серця єсть збудоване на острові. Оно творить осередок озера, але богато з єго дїтий пішло в сьвіт та оснували довкола в краю села і міста. Там взяли ся они до рільництва і добували із землї золото та дороге камінє. Так розцвило ся місто серця і цїлий край, аж перед дванайцяти поколїнями дійшла чутка до короля, що якийсь нарід білих людий здобув краї вздовж побережа. Рівночасно довідав ся він, що тоті чужинцї, довідавши ся о величезних скарбах міста серця, забажали єго вишукати і зрабувати єго скарби.

Коли пануючий кацик о тім довідав ся, скликав старшину на раду і розпитав божої ворожби, яка знаходила ся в сьвятини. Відтак видав приказ, щоби всї, що проживали в охрестности, зійшли ся чим скорше до міста, аби білий чоловік не застав нїкого, хто би єго туди завів. Так і стало ся, а тоті гнобителї шукали надармо через довгі лїта, аж оповіданє про золоте місто стали зважати за байку.

Тимчасом в містї, переповненім людьми, настали великі пошести, а число жителів дуже значно зменшило ся. Наконець пошесть стратила свою силу, але зато настала иньша біда. Кров народу постаріла ся. Ще лиш мало дїтий приходило на сьвіт, а край довкола опустів і не було там людий, що могли би були приложити до поправленя раси. Боже після нашого закона не сьміє нїхто дружити ся в жінкою иньшої крови.

Так отже стало ся, що людий було щораз менше; они минали ся як сніг на вершках гір серед лїта, і наконець остало ся ще лиш кілька тисячів з того великого числа з давних

же всї врохобники погибли, або дістали ся до неволї. Цїлий їх табор попав в руки султаньского войска, котре відобрало також утрачені в одній з попередних битв армати. Табор ворохобників взято приступом.

Заступник одної держави вмішаної до венецуельскої справи предложив, як доносять з Вашинґтону, угоду, котра дала би державам можність відкликати военні кораблї, не виставляючи своїх інтересів на шкоду. Між заступниками і їх представителями веде ся в тій справі жива переписка.

Новинки.

Львів дня 3 го лютого 1903.

— **Нові вибори членів рад повітових** в Сокали і Раві рускій розписало ц. к. Намістництво. Вибирають: менша посїлість по 12, міста і місточка по 5, ґрупа купців і промисловців по 1. а більша посїлість по 8 членів. Вибори відбудуть ся для кождої катеґориї з'окрема, а то в днях, як куриї вичислені, 13-го 16-го 18 і 19 марта.

— **Богослужене за душу бл. п. Володимира Барвіньского** відправив вчера в Волоскій церкві о. крил. Павликов з дияконами, о. Красїцким і Давидовичем. До панахиди станули ще о. крил. Білиньский, о. сов. Стефанович, о. сов. Гузар і о. Рудович. Публики зібрало ся досить значне число.

— **Кваліфікованої учительки** глядає виділ тов. „Руска охоронка“ у Львові від 1 марта с. р. Зголошеня, особисті чи письменні, приймає п. Панькевичева в товаристві ім. Шевченка, де також можна засягнути близших інформаций.

— **Запомоги для сиріт по селянах.** Виділ краєвий розписує конкурс на три запомоги по 80 кор. для сиріт по селянах з фондациї імени Ангелики Гофман, сироти по майорі. — О запомоги можуть старати ся бідні хлопцї і дївчата, дїти селян з Лолина, Максимівки, Розточок, Витвицї, Тисова і Вубнища, долиньского повіта, круглі сироти, руского обряда, котрі учать ся якогось ремесла або домашного промислу, а наділені можуть побирати запомогу через чотири роки. — Кандидати мають устно або письменно зголосити ся о те в своїм урядї громадскім або парохіяльнім. До письменних подань треба долучити: метрику хрещеня, сьвідоцтво убожества, метрику смерти родичів і потверджене. в якій галузи ремесла або промислу котрий з петентів вже учить ся, або наміряє учити ся

— **Самоубийство через спільників.** Торговельник дробу С. Бурґер, лїт 42. жонатий, батько 2 дїтий, виславши вчера по полудни жінку і дїти до міста, відобрав собі житє вистрілом з револьвера. Жінка самоубийника каже, що причиною самоубийства еї мужа були клопоти грошеві і неудачі в торговлї, в наслїдок того, що его спільники підкопували его кредит.

— **Нещасливі пригоди.** В Зборові дня 21 с. м. переїхав якийсь селянин Татіяну по першім чоловіцї Гетманьску по другім Зварич, коли вертала з церкви. Переїхана померла в 30 мінут по тій пригоді, а селянин, що еї переїхав, втїк, і поки-що не можна его було вислїдити. — Ілько Швець, лїт 17, син Василя з Глубічка. повіта борщівского, вертаючи фірою дня 22 січня в ночи з Озерян до Глубічка, замерз на дорозї. — Дня 1 лютого с. р. утопили ся в Застїночу коло Теребовлї в ріцї Серетї 10-лїтний Теодор Куликівский і 12-лїтний Николай Витвицкий.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** розсилаючи рівночасно взори справоздань до всїх стоваришень заробково господарских. що належать до „Краєвого Союза кредитового“, просить о виповнене справозданя і надіслане „Краєвому Союзови кредитовому“ найдальше до 15 н. ст. лютого 1903 в цїли уложеня статистики розвою руских стоваришень заробково-господарских за р. 1902. — Рівночасно звертає ся дирекция „Краєвого Союза кредитового“ з просьбою до всїх тих стоваришень заробково-господарских, що до сего часу не приступили ще в члени „Краєвого Союза кредитового“, аби зволили приступити в члени того-ж стоваришеня. — *Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ у Львові* (Ринок ч. 10 I. пов.)

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і виховане.

Ради господарскі.

Не легковажте города і не занедбуйте его!

— Копане в городї, то дуже дажна річ і треба добре знати ся на тім, коли і як до того брати ся. Наші господинї — бо то майже виключно они займають ся роботою в городї — не то по найбільшій части, але таки майже всї не знають, як треба копати в городї. Копати можна або в осени і тодї, як то каже ся, з грубшого, або на весну, а тодї треба дуже уважати на то, щоби землю як найбільше розкришити. Копати треба тодї, коли земля вже досить підосхне. Коли ґрунт тяжкий, треба копати в осени і з весни; легкі пісковаті ґрунти досить скопати раз з весни. Копане з весни есть особливо важне, і тодї треба уважати на то, щоби землю як найбільше розкришити. До копаня найлїпше уживати зелїзних рискалїв, а не деревляних, лиш боками закованих; такі рискалї не лиш що борзо псують ся, але й робота ними дуже невигідна і мучить. Копати треба глубоко, на 35 до 40 центиметрів, але не набирати на рискаль великої груди; треба уважати на то, щоби кожда відкопана груда була не більше як на 10 центим. груба. Рискаль треба просто і на цїлу довготу пускати в землю; при такім копаню робить ся так само борзо як і при набираню грубих груд, бо хоч і менше набирає ся на рискаль, то зато робота іде скорше. Відкинену груду треба добре розбити і покришити. Камінє, корінє, перій і тим подібні буряни треба при копаню добре визбирувати. Коли перед копанєм гноїть ся, то треба гній рівномірно розкинути, а при копаню уважати на то, щоби кожда викопана груда прикривала гній. Коли зачинає ся копати, то треба насамперед рискалем вкопати в землю простїсенько — не скісно — а відтак відкинути першу груду на

часів. Я панував в тім містї від моєї молодости, і мене брав великий жаль і смуток, коли я собі погадав, що не мине може і знову сто лїт, а місто, серце сьвіта, останесь пусте і порожне, і з него зробить ся місце упокою померших.

Але наші предки лишили нам пророцтво, котре каже, щд скоро обі половини знаку серця будуть одним боком до другого зложені в найсьвятїйшім місци сьвятого міста, то оно дійде знов до розцьвіту і буде рости. Довго роздумував я над сими словами і нераз молив ся я до бога, котрого я найстаршим єреєм, до того безіменного, до серця неба, до володїтеля всеї землї, щоби він натхнув мене своєю мудростию, так, аби я знайшов то, що бракує, і щоби варатував нарід від заглади.

Наконець здавалось менї, як би менї в снї якийсь голос дав відповідь на мою молитву і приказав менї вийти з краю серця та пуститись дорогою до моря, бо там недалеко всхідного побережа знайду то, чого шукаю.

Тодї скликав я раду серця і розповів, що менї приснило ся та сказав, що готов послухати того голосу. Але они стали з мене сьміяти ся і гадали, що я несповна розуму. Сказали менї, що я можу іти, коли хочу, бо я їх володїтель і они не можуть менї приказувати. Але нїхто з народу не сьміє мене відводити аж поза гори, бо то противить ся старим законам.

Я сказав їм на то, що добре і я сам піду, бо мушу іти. Тодї встала моя донька зі свого місця і сказала, що она піде зі мною, бо має до того право і на то мусїли они згодити ся, хоч один з присутних на зборах, мій свояк а еї наречений, прикрими словами виступив против мого наміру. Чи не так, Мая?

— Так було — відповіла она усьміхнувшись.

Отже коротко сказавши — говорив Цібальбай дальше — від тої пори, коли я присьвятив моє серце сему посланию, а моя донька не хотїла на то пристати, щоби не іти зі мною, іменували Тікеля, мого свояка, кациком на моє місце аж до часу, коли я верну. Тодї вийшли ми з міста; богато знатних людий відводило нас через озеро і ще день дороги дальше, аж до одного вивозу в горах, де з плачем попрашали ся з нами, в тім переконаню, що ми з розуму зійшли та ідемо собі по смерть.

Самі одні перейшли ми через гори, самі вандрували ми старими дорогами через пустиню і через ліс, що лежить по тамтім боцї пустинї, аж наконець зайшли ми в отсе укрите місце і тут стали на спочинок, бо хоч ми й здорові прийшли, то все-таки небезпечности, голод і напруга ослабили наші сили. А до того ще уважали ми за річ небезпечну іти поміж білих людий. Дальше не потребую вам розповідати, бо вже й самі знаєте. Сила, яка менї повірила се послание, вела мене через всї трудности і перепони; а тепер по всїм лиху і клопотах, хотїв би я еї звеличати, бо она нас ласкаво стерегла і довела до цїли. Она й поможе нам зайти щасливо до дому.

Я розповів відтак Цібальбаєви і его донцї історию мого житя та повідомив їх о моїм великім плянї, а то, що бажаю здвигнути знову державу Монтецуми.

Ви говорите менї з серця — сказав старий начальник племени. — Але скажіть, як би то могло стати ся?

— На вашу поміч маю найбільшу надію — відповів я. — То, чого вам брак, именно борців, я маю. Але менї брак того, що ви маєте подостатком, менї брак того, чого би я міг ужити до їх узброєня і до зробленя їх прихильними, менї брак золота. Дайте менї лиш то з вашого богатства, без чого можете обійти ся, а я приверну вам і нам всїм давну власть і свободу.

Коли я то говорив, менї очи аж сьвітили ся, а старий якось дивно дрожав і сказав:

— Ходїть зі мною до золотого міста, що зможу, то зроблю. Давне пророцтво сповнило ся. Сьвятий знак, котрого части так довго були розлучені, спочине знов на сьвятім місци і воля неба обявить ся. Подайте менї руку, Іґнаціо, і зложім на серци присягу, що будемо спільно его зберігателями, доки аж смерть нас не розлучить.

— Нехай так стане ся — сказав я і зложив присягу. Він зі сльозами в очах подякував менї, а відтак сказав донцї, щоби завела его на спочинок.

Коли Цібальбай пішов, відозвав ся сеньор, що доси довго мовчав.

— То все дуже красно, Іґнаціо — сказав він — але я мушу тобі пригадати, що нас в сій хвили жде важнїйша задача як освободжене індияньского народу, від людий моєї раси. Мусимо подбати про нашу безпечність, бо найпізнїйше завтра прийдуть люди і будуть шукати за тими злодюгами, що тут засипані. Коли нас тут застануть, то не будуть робити великих короводів Отже як гадаєш, що нам робити?

— Я гадав би, сеньоре, щоби ми скоро лиш зачне свитати, забрали мули і їхали. Ліс густий; не зараз нас знайдуть. А до того нам треба ще лиш два днї їхати, щоби нас білі не досягнули. — Скажіть менї, панночко — додав я звертаючись до Маї, котра в тій хвили увійшла — чи знаєте ви дорогу?

— Знаю — відповіла она — але заким виберемо ся, то моїм обовязком сказати вам щось, бо замовчати о тім була би зла вдяка за то, що ви нас виратували від смерти. Я чула, що вам розповідав мій тато і він казав правду. Але всеї правди не сказав. Він, що правда, есть володїтелем золотого міста, про котре вам розповідав, але тамошним вельможам вже надоїло его пановане, бо він есть иноді за надто строгий. А до того они ще уважають его за несповна розуму. Тому й позволили ему іти, бо були переконані, що він десь в пустарах згине і більше не верне, а они будуть мати спокій від него.

— А чомуж они позволили вам. его спадкоємници іти з ним?

— Бо я того хотїла. Я люблю мого тата,

скіс від себе; за кождим дальшим рядом треба так само вкопати простісенько, а відкидати на скіс від себе, так щоби груда груду вкривала.

— Управа люцерни. Є чотири роди люцерни: 1) Люцерна проста або звичайна, звана також синьою; — 2) люцерна шведска або жовта; — 3) люцерна хмелевата звана також жовтою команицею — і 4) люцерна пісковата або ріжнобарвна. Найбільше значінє мають для нас люцерна проста, а відтак і люцерна пісковата. Люцерна проста дає побіч конюшини найважнійшу пашу, а в декотрих сторонах або роках навіть перевисшає конюшину. Она удає ся навіть в сухих роках, в котрих конюшина не удає ся. Люцерна вимагає теплого підсоня, а навіть горяче і сухе, в котрім конюшина висихає, не шкодить їй нічого. Але люцерна потребує вапнистої землї і то єсть причиною, що люцерна лиш в декотрих сторонах здає ся знаменито і дає велику масу паші. У мокрих і холодних роках дає она мало паші. Люцерна любить глубокий ґрунт, чисту, пухку землю але без води в споді. Скоро ґрунт в споді мокрий, то люцерна вигниває. Задля того, що она любить глубокий ґрунт, не треба єї так само як і конюшину та еспарзету управляти там, де ростуть дерева овочеві, бо она задлятого, що пускає глубоко своє коріне, відбирає їм потрібну поживу.

Переписка.

Вас. Биб. в Кос.: Руска така книжочка єсть „Дрібна птиця господарска“ (видане тов. „Просьвіти“ ч. 87, цїна 20 сотиків (10 кр.), але найліпші того рода книжки суть нїмецкі. Про годівлю дробу будемо писати й дальше о скілько можна як найобширнїйше. В тім лиш біда, що не можемо подавати ілюстраций. Подайте свою повну адресу а вишлемо Вам в куверті рисунок, як має виглядати курник в серединї. (Не пишіть слова „Косів“ двома „сс“, то нїмецкий спосіб писаня). — **О. П. в Ц.:** 1) Вибачте, що відповідь випала инакше, але причина тому була Ваше нечетке письмо, а ми в поспіху замість „мучні“ прочитали „тучні“, а хоч се нас застановило, то ми не мали часу дальше доходити. Впрочім і тамта відповідь придасть ся. Тут додамо, що мучні страви доставляють т. зв. вуглеводнїв, а мука під впливом слини переміняє ся в цукор, крім того білковину, ростинні товщі і соли. Мучні страви потрібні головно до твореня костий і тим пояснює ся, що дїти їдять більше хліба як дорослі особи. — 2) Насамперед коли вже конче чуже слово, то не каже ся „вонїти“ але „воміти“ (від латиньского vomeo — блювати, по нашому блювота). З опису можемо здогадувати ся, що се зовсїм природний обяв у молодої жінки. Найяснїйшу відповідь дістанете за 9 місяців. Впрочім нехай жінка уважає, щоби добре відживляла ся, щоби не перестудила ся або не подвигала ся, щоби не сягала по щось дуже високо. — 3) Не знаємо. Чи гадаєте, що то можна вгадати, яка хороба, коли хтось напише: Мене болить в боці; що то є? — **Читатель в Жидачеві:** Не витягнений.

Оповістка.

— Всїлякого рода жіночі роботи, вишиваня і гафти, цьвіти церковні, антиподия, дивани, і т. п. виконує дуже гарно і дешево п. Зиновія Климкович в Жидачеві. На виставі в Кракові одержала она за дві капи на ліжка мережаної (коронкової) роботи лист похвальний. Поручаю отже з повним довірєм панї Зиновію Климкович всїм Вп Панам. — *Гіз. Ер.*

ТЕЛЕҐРАМИ.

Рим 3 лютого. Стан здоровля міністра заграничних справ Прінетті'ого поправив ся.

Дрезно 3 лютого. Найстарший син саского наслїдника простола, князь Фридрих Христоф занедужав на тиф.

Льондон 3 лютого. Вість про полонене мароканьского претендента до престола не потверджує ся. Зачувати, що він спас ся утечию.

Амстердам 3 лютого. Страйк портових робітників вчера закінчив ся

Віндзор 3 лютого. Король Едвард перестудив ся і лежить недужий. Недуга не єсть небезпечною.

а як би він мав згинути задля своєї безумної роботи, то і я з ним згину. Впрочім, коли хочете знати правду, то я ненавиджу то місто, в котрім родила ся; ненавиджу того чоловіка, що призначений менї за мужа і рада, що могла хоч на якийсь час втечи від него.

— А той чоловік вас також ненавидить?

— Нї — відповіла она нахиливши головку на бік; але хоч він мене й любить, то менї здає ся, що він ще більше власть любить. Як би я була лишила ся, то мій тато був би мене лишив на своїм місци володітелькою, хоч я женщина, а Тікаль, мій свояк, хоч найблизший до трону був би на нїм не сидїв; тому він мабуть і пристав на то, щоби я ішла. І длятого вас остерігаю. Мій нарід то завистний нарід. Він ненавидить чужинців. Від многих поколїнь було лиш мало таких, що дістали ся до міста, та й з тих ледви може один уйшов смерти. Мої земляки не хотять нїякої звязи зі сьвітом. Они не знають нїчогісенько, що дїє ся поза їх містом.

— Нехай і так буде — сказав я на то,— що і мене там смерть жде, але я в послїдних часах аж занадто часто заглядав їй в очи, як щоби мав від неї втікати. Смерть єсть всюди, а як би люди єї лякали ся і всюди єї вминали, то було би мало роботи на сьвітї. Менї визначена моя задача, а она в тім загадочним містї. Длятого буду іти туди, доки менї сил стане, а судьба мене не спинить. Для отсего сеньора то річ має ся инакше. Я вже кілька недїль тому назад казав єму, що єму із сеї подорожі не прийде нїчого доброго, а що я тодї казав, то повтаряю й нинї. Він чув ваші слова, а коли схоче послухати вас і мене, то скаже нам завтра „бувайте здорові“ і піде своєю дорогою.

Тодї Мая звернула ся до него і сказала: Ви чуєте. Щож ви на то, білий чоловіче? — А менї, котрий на ню добре дивив ся, здавало ся, як би она з великою обавою ждала єго відповіди.

— Так, моя панночко, я чую — відповів він і засьміяв ся — і без сумніву, що то аж надто правда, що мої кости ляжуть там межи вашими земляками. Ну, добре, нехай і так буде а я таки готов піти, не длятого, щоби індияньский нарід вести до нової слави, але щоби пізнати то загадочне місто і той загадочний нарід. Я гадаю, що варто буде перебути кілька пригод.

Мая аж зрадїла.

— Дуже тїшу ся з того, що підете з нами і що то робите з власної вольної волї — сказала она на то.

* * *

На другий день вибрали ся ми в дорогу. Ми їхали на трох мулах а на четвертім везли наші пакунки. З радістним серцем покидали ми зруйновану сьвятиню, а все-таки менї жаль зробило ся нашого приятеля Моляса, котрий своєю хоробростию і розвагою виратував нас від смерти.

Не минув ще тиждень, як ми переїхали через населені округи Юкатана та були в дорозї до великих гір по тамтім боцї ліса. Знайти дорогу через той безконечний, густий ліс здавалось майже неможливо; та й ледви чи то би було нам удало ся, як би не то, що Цібальбай мав якусь стару карту, на котрій були визначені всї дороги з часів індияньскої цивілізациї. Найбільша з тих доріг переходила в поперек через гори, що окружали озеро міста серця та ішла через ліси аж до збуреного міста Паленке а звідтам до побережа. Місцями була она зовсїм заросла деревами, місцями губила ся в багнах а денеде була знов так засипана піском, що єї не було видко. Часом і цїлими днями не виділи ми слїду дороги, але при помочи карти і розвалених міст знайшли ми єї знову.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

„Fotografische Mittheilungen“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феників. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимае виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимае також пренумерату на всї дневники краеві і заграничні.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ“

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасїки, 5 кльґр. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, эм. учит. Іванчани.**

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 феник. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краевих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижднєвника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може приниматн оголошеня виключно лиш та аґенция.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початие *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччіого* величини $37\frac{1}{2}\times63$ цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Іґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймае: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 158 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в компletі, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймае **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продае **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Тельфона число 569).